

Peková, J.:

Finanční vztahy ČR s EU, rozpočet EU, čistá pozice ČR

Pro další sociálně ekonomický vývoj stejně jako politický vývoj, stabilizování demokratické společnosti, posilování občanského sektoru má pro evropské země velký význam členství ČR v EU. Proto se i ČR stala členem EU. Politika soudržnosti EU umožňuje ČR získávat poměrně velké množství finančních prostředků z rozpočtu EU, i když jako každý člen EU také přispívá do společného rozpočtu. Prostřednictvím společného rozpočtu dochází k přerozdělování finančních prostředků mezi členskými zeměmi. Výsledkem je, že hospodářsky rozvinutější země přispívají do společného rozpočtu více, než z něj získávají – mají tzv. zápornou čistou pozici. Naopak hospodářsky méně rozvinuté země, zejména země střední a východní Evropy, o které se EU rozšířila v posledních desetiletích, získávají ze společného rozpočtu více finančních prostředků, než do něj přispívají – mají tzv. kladnou čistou pozici země. Mezi ně patří od svého vstupu do EU i ČR. Tyto kandidátské země včetně ČR získávaly finanční prostředky už v 90. letech v rámci předvstupního období a strategie rozšiřování Evropské unie.

Byly k tomu určeny předvstupní nástroje. PHARE se zaměřovalo na podporu klíčových priorit v rámci transformačního období kandidátských zemí – reforma státní správy i územní samosprávy, transformace zemědělství, budování infrastruktury, rozvoj demokracie a vybudování občanské společnosti, reforma právního systému a dodržování lidských práv, ochrana národnostních menšin, důraz na kvalitu vzdělání, zdravotní péče a sociální oblasti, reforma sociálního zabezpečení, penzijního systému, podpora zaměstnanosti, ochrana životního prostředí a jaderná bezpečnost, restrukturalizace průmyslu, podpora soukromého sektoru, zejména malého a středního podnikání, rozvoj regionů, přeshraniční spolupráce s využitím programu PHARE – CBC.

Pro kandidátské země EU byl určen i další předvstupní nástroj pro zemědělství (SAPARD), financování zemědělství bylo rozšířeno o politiku rozvoje venkova. Byl zaveden nový předvstupní nástroj pro spolufinancování projektů v oblasti životního prostředí a infrastruktury (ISPA).

Ve strukturální a regionální politice se kladl důraz na vyšší koncentraci a efektivitu vynaložených prostředků. Z původních sedmi cílů došlo ke snížení na tři cíle. Politika rozšiřování se odrazila v navýšení **limitu pro čerpání prostředků v rámci politiky**

soudržnosti. Evropský parlament prosadil zvýšení celkového objemu prostředků nad rámec dohody členských států v položkách na závazky.

Hospodářská spolupráce

Hospodářská spolupráce členských zemí se tradičně zaměřovala snižování ekonomických rozdílů členských zemí, na snižování ekonomických rozdílů regionů.

Finanční systém Evropských společenství prošel od svého založení dynamickým vývojem. Potřeby institucí i rozvojových programů jsou financovány z veřejných příjmů. Po vzniku každého ze tří společenství (ESUO, EHS, EUROATOM) tato společenství hospodařila podle vlastního rozpočtu. Přijetí slučovací smlouvy v roce 1962 (vytvoření ES) umožnilo od roku 1967 hospodařit podle **společného rozpočtu**, jehož součástí byl společný rozpočet a operativní rozpočet ESUO. Od roku 2002 je součástí společného rozpočtu EU i operativní rozpočet ESUO.

Vývoj integračního procesu začal v polovině 20. století a od té doby prošel kvalitativními změnami. Pařížskou smlouvou z 18. 4. 1951 vzniklo Evropské společenství uhlí a oceli (jako tzv. sektorové společenství), dohoda vstoupila v platnost 23. 7. 1952, platnost byla omezena na 50 let. Cílem bylo financovat zmírnění důsledků strukturálních změn v uhelném a ocelářském průmyslu členských zemí a získat pod nadnárodní kontrolu klíčové sektory tehdejší ekonomiky, včetně obranného průmyslu. Římskými dohodami z 25. 3. 1957 bylo založeno další sektorové společenství a nadnárodní organizace pro mírové využití atomové energie Evropské společenství pro atomovou energii (EUROATOM) a European Economic Community – EEC (Evropské hospodářské společenství - EHS), jehož zakládajícími členy byly Belgie, Francie, Itálie, Lucembursko, Nizozemí a SRN. Smlouva o založení EHS byla významným krokem k budování společného trhu členských států. Římské smlouvy vstoupily v platnost 1. 1. 1958. EHS se stalo typem ekonomické integrace usilující o vybudování společného trhu v rámci Evropského hospodářského prostoru s volným pohybem zboží, služeb a kapitálu i osob. To se však podařilo splnit až Maastrichtskými dohodami od 1. 1. 1993 v rámci jednotného trhu. Od roku 1967 se pro tato tři společenství používalo souhrnné označení Evropská společenství (zkr. ES). Postupně se počet členů rozšiřoval, k významnému rozšiřování dochází od roku 1995.

Významným cílem hospodářské politiky ES byla společná zemědělská politika, vytvoření společného vnitřního trhu, vytvoření hospodářské a postupně i měnové unie a evropská politická spolupráce. Spolupráce zemí v rámci ES se týkala i rozpočtové oblasti a vytvoření Evropského měnového systému.

Již v roce 1968 byla dosažena celní unie pro průmyslový sektor, v zemědělství v roce 1970. V rámci celní unie byl zaveden společný celní sazebník. Uvnitř celní unie později došlo ke zrušení cel, cla jsou od té doby uvalována na obchod s nečlenskými zeměmi. Později byla snaha harmonizovat daňový systém, což se postupem času podařilo u specifických spotřebních daní, členské země přistoupily k zavedení univerzální spotřební daně – DPH. V posledních desetiletí se snahy soustřeďují na koordinaci daňových politiky členských zemí EU.

V integračním procesu ES zaujímá významné postavení vytvoření společného trhu na základě smlouvy - Akt o jednotné Evropě podepsané v únoru 1986. Do smlouvy o EHS byly začleněny kapitoly o hospodářské a sociální soudržnosti, o výzkumu a technologickém rozvoji a o životním prostředí. Jedním z cílů bylo vytvoření společného vnitřního trhu, tzn. bez vnitřních hranic s volným pohybem osob, zboží, služeb a kapitálu - jako čtyř základních svobod vnitřního trhu ES podle Schengenské dohody z roku 1985 a schválené Schengenské prováděcí dohody z roku 1990. Cíl byl dosažen v roce 1992. Předpokladem byla harmonizace hospodářské politiky, harmonizace využívání nástrojů veřejných financí, zpřísnění pravidel hospodaření v rámci veřejných financí v členských zemích EU, harmonizace práva a dalších oblastí. Významným aktem bylo i schválení Rozpočtových oprávnění Evropského parlamentu.

Pro další rozvoj hospodářské a měnové unie bylo nutné přistoupit ke koordinaci hospodářské a měnové politiky členských zemí. Významné bylo přijetí Maastrichtských konvergenčních kritérií jako podmínky vstupu do Evropské měnové unie založené na společné měně EURO.

Dohodou z 2. 5. 1992 mezi ES a EFTA (ESVO) došlo k vytvoření Evropského hospodářského prostoru (s účinností od 1. 1. 1994) a spolupráci v mnoha oblastech. Se Švýcarskem byla uzavřena série dvoustranných smluv. To byl jeden z významných předpokladů transformace EHS do Evropské unie. Maastrichtskou smlouvou – Smlouva o Evropské unii ze 7. 2. 1992, s účinností od 1. 11. 1993, došlo k založení Evropské unie a dohodě na 3 pilířích Smlouvy o EU - společná zahraniční a bezpečnostní politika, spolupráce v oblasti justice a vnitřních věcí a zejména postupná transformace nejenom na hospodářskou, ale také na měnovou unii a politickou unii (ta s určitými problémy), která byla potvrzena Niceskou smlouvou z 26. 2. 2001 s účinností od 1. 2. 2003. Amsterodamskou smlouvou z roku 1997 se členské země dohodly na zdůraznění principu solidarity a přijetí tzv. Paktu stability a růstu (Stability and Growth Pact – zkr. SGP) a na reformě svých institucí.¹

¹ Pakt stability a růstu zavedl určité sankce a restriktivní opatření vůči členské zemi, která překročila hranice fiskálních konvergenčních kritérií – podíl primárního deficitu ve výši maximálně 3% na HDP a hranici 60 % pro podíl veřejného dluhu na HDP. Přijal také kritérium možného hospodářského poklesu 0,75 % - 2 % s výjimkou

Představuje soubor návrhů a opatření k udržení fiskální disciplíny a rovnováhy v členských zemích EU a EMU. Cílem je monitorování rozpočtového hospodaření a včasné varování před nebezpečným vývojem v oblasti primárního deficitu a rychlé přijetí opatření v rozpočtové a fiskální politice v členských zemích pro řešení rozpočtových problémů.

Na začátku uplynulé dekády se řada členských zemí EMU dostala do problémů s plněním Paktu stability a růstu, zejména SRN a Francie, které také prosadily v roce 2005 schválení „měkkých“ pravidel (viz dále). Další problémy vznikly v souvislosti s hospodářskou krizí přelomu posledního desetiletí. Byla proto přijata dohoda členských zemí o plnění Paktu stability a růstu, resp. přijetí takových opatření ve veřejných financích členských zemí EU, týkající se protidluhové politiky členských zemí, aby bylo možné opětovně dodržovat kritéria Paktu stability a růstu (viz v i v ČR přijetí zákona o rozpočtové odpovědnosti). Došlo k propojení SGP na **Pakt euro plus** přijatý Evropskou radou na zasedání 24. – 25. 3. 2011.²

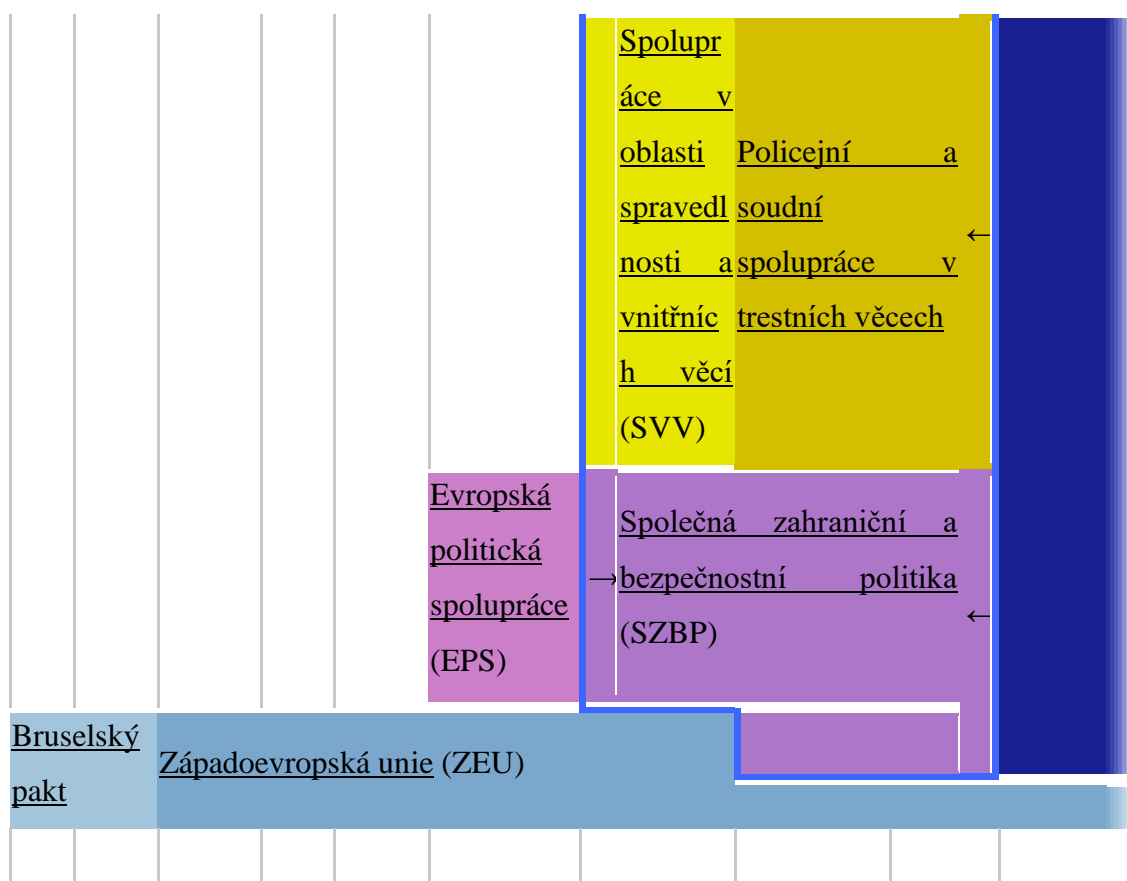
mimořádného poklesu způsobeného mimořádnou situací – přírodní katastrofou apod. Členská země Evropské měnové unie, která má problém s plněním fiskálních konvergenčních kritérií musí předložit Radě EU svůj **program stability** se stanovenými střednědobými fiskálními cíli se specifikací nástrojů k dosažení fiskální stability v oblasti plnění fiskálních konvergenčních kritérií. Ostatní země, které nejsou v eurozóně musí předkládat **konvergenční programy** včetně cílů měnové politiky a kursového kritéria – rovnoměrný měnový kurs. Rada EU může dát i svá doporučení. Pokud přijatá opatření v členské zemi nejsou účinná, následují **peněžní sankce**, tzn. složení **neúročené kauce** ve výši 0,2 - 0,5 % HDP, která se vrací po splnění kritérií do dvou let, po dvou letech kauce propadá a mění se v **pokutu**, a **nepeněžní sankce**, kdy Rada EU vyzve EIB ke změně úvěrové politiky vůči dané „problémové“ zemi.

K založení EMU vedla „Zpráva o hospodářské a měnové unii v zemích ES“ – J. Delors, Hannover 1988, která vytýčila tři etapy:

1. etapa zahrnovala období 1990 – 1993 – cílem bylo prohloubení koordinace národních politik. Vyvrcholila Maastrichtskou Smlouvou o EMU;
2. etapa – rok 1994 – vznik Evropského měnového institutu (EMI). Cílem se stala spolupráce mezi centrálními bankami a koordinace měnové politiky s cílem dosáhnout měnové stability;
3. etapa – zavedení EURa – 1. 1. 1999 – 2002; stanovení Maastrichtských konvergenčních kritérií:
 - **cenová stabilita**: inflace do 1,5 % nad průměrem míry inflace ze tří zemí s největší cenovou stabilitou;
 - **stabilita na finančních trzích**: nejméně po jeden rok udržet stabilitu nominální úrokové sazby do 2 % z průměru tří zemí s největší cenovou stabilitou;
 - **stabilita na devizových trzích**: dodržovat určená pásma oscilace po dobu dvou let bez devalvace měny k jiné členské zemi;
 - **stabilita fiskální**: dvě fiskální konvergenční kritéria – 3 % primární deficit na HDP a 60 % podíl veřejného dluhu na HDP.

Podrobněji k orgánům a institucím např. v: Malá encyklopedie Evropské unie. Ústav mezinárodních vztahů, Praha 1997; web EU; web Euroskop.

² **Pakt euro plus** vychází z existujících nástrojů - Pakt stability a růstu, strategie Evropa 2020, a připravovaná finanční perspektiva na léta 2014 – 2020, koncepce „evropského semestru“, integrované hlavní směry a nový rámec pro makroekonomický dohled s cílem posílit hospodářský pilíř měnové unie, dosáhnout nové kvality koordinace hospodářských politik v zájmu posílení konkurenceschopnosti a konvergence. Pakt euro plus je primárně zaměřen na oblasti, které spadají do pravomoci členských států eurozóny a mají klíčový význam pro zvýšení konkurenceschopnosti a zamezení vzniku nerovnováhy. Členské země mají oznámit soubor konkrétních opatření, která provedou, aby mohly být zahrnuty do programu stability. Opatření jednotlivých zemí by se měly zaměřit na **podporu konkurenceschopnosti, podporu zaměstnanosti, zajištění udržitelnosti veřejných financí**, jejich ozdravení, **posílení finanční stability**, tedy prioritní oblasti politiky, které jsou zásadní pro podporu konkurenceschopnosti a konvergence. Členské státy se zavázaly informovat své partnery o záměru přijmout

Portály: Evropská unie

``

Pramen: „https://cs.wikipedia.org/w/index.php?title=Smlouva_z_Nice&oldid=15056540“

Kategorie, (cit. 16.7.2018).

Aktivita ES byly financovány z příspěvků členských zemí i vlastními příjmy. V průběhu rozšiřování se ES dostalo několikrát do rozpočtových problémů, problém vysokých výdajů na společnou zemědělskou politiku a potřeby finančních prostředků na strukturální operace, které bylo nutné řešit reformami.

Rozpočet EU

Finanční systém Evropských společenství prošel od svého založení dynamickým vývojem. Potřeby institucí i rozvojových programů jsou financovány z veřejných příjmů. Po vzniku každého ze tří společenství (ESUO, EHS, EUROATOM) tato společenství hospodařila podle vlastního rozpočtu. Přijetí slučovací smlouvy v roce 1962 (vytvoření ES) umožnilo od roku

1967 hospodařit podle **společného rozpočtu**, jehož součástí byl společný rozpočet a operativní rozpočet ESUO. Od roku 2002 je součástí společného rozpočtu EU i operativní rozpočet ESUO.

Současný systém financování potřeb EU se snaží respektovat kritéria přiměřenosti, spravedlnosti, finanční autonomie, transparentnosti (jednoduchosti), nákladové efektivity. K tomu se využívá u rozpočtových příjmů i korekční mechanismus.

Roční rozpočet EU je základní finanční plán EU. Je navrhován Evropskou komisí a schvalován Radou EU a Evropským parlamentem (tzv. rozpočtové autority). Evropská komise definuje rámec a zásady pro rozpočtový legislativní proces, sestaví cíle pro rozpočet - jasné určení priorit rozpočtových politik, identifikaci způsobů dosažení těchto priorit, přijetí finančního rámce.

Podle rozpočtových pravidel – zásad je rozpočet EU vždy sestaven jako vyrovnaný rozpočet, plánované příjmy se musí rovnat plánovaným výdajům. Roční výdaje nesmí přesáhnout stropy dané víceletým finančním rámcem, což je de facto rozpočtová prognóza, na jednotlivá léta a nesmí překročit limit vlastních zdrojů stanovený na 1,23 % HND EU.³

Společný rozpočet je hlavním finančním nástrojem. Rozpočtový rok začíná 1. 1. a končí 31. 12. Do 1. 7. předkládá každý orgán předběžný návrh rozpočtu na plnění svých úkolů. Pak Evropská komise shrne požadavky a vypracuje předběžný návrh rozpočtu EU, který předloží Radě EU a po jeho schválení (požaduje se kvalifikovaná většina) je postoupen Evropskému parlamentu ke schválení. Od roku 1973 došlo k **posílení rozpočtových pravomocí Evropského parlamentu**. Zejména v 90. letech se dále posílily pravomoci Evropského parlamentu při schvalování společného rozpočtu. Evropský parlament může návrh rozpočtu měnit. Evropský parlament má k tomu zřízeny Rozpočtový výbor a Výbor pro rozpočtovou kontrolu.

Hospodaření v daném rozpočtovém roce je provázané s víceletým finančním rámcem EU, finanční perspektivu (do r. 1993 byl pětiletý, od r. 1993 sedmiletý). Víceletý finanční rámec je

³ HNP – Hrubý národní produkt; „Existuje rozdíl mezi GDP a hrubým národním produktem neboli GNP. GNP je hodnota finálních statků a služeb vyprodukovaných domácími výrobními faktory během daného období. Rozdíl mezi GDP a GNP vyplývá z toho, že část výstupu vytvořeného v dané zemi je vyrobena výrobními faktory, které mají původ v zahraničí“ ... „Hodnota výstupu měřeného cenami výrobních faktorů se nazývá národní důchod.“ – *Dornbusch, R., Fischer, S. Makroekonomie. 6. vydání. Praha: SPN a Nadace Economics, 1994, str. 43.* Podle ESA 95 se HND = HDP + prvotní důchody – prvotní výdajové důchody.

Prvotní důchody jsou ty, které mají být přijaty rezidentskými jednotkami (v tuzemsku) od nerezidentů, prvotní výdajové důchody jsou ty, které mají být placeny rezidentskými jednotkami (tuzemskými) nerezidentům. (Úhrn prvotních příjmových důchodů rezidentských institucionálních jednotek.)

(Pozn.: GDP – Gross Domestic Product = hrubý domácí produkt - HDP; GNP – Gross National Product - GNP = hrubý národní produkt - HNP.)

přijímán **meziinstitucionální dohodou**, tj. dohodou mezi EK, EP a Radou EU. Komise předloží návrh finančního rámce Radě EU, která rozhoduje o jednotlivých příjmech a výdajích, a to jednomyslně. V Evropském parlamentu je **víceletý finanční rámec** EU schvalován prostou většinou všech členů EP. Předmětem dohody jsou hlavní rozpočtové priority Evropské unie a nastavené výdajové limity pro každou prioritu. Parlament může návrh schválit nebo zamítnout, nesmí ho měnit. Roční výdaje v příslušném roce nesmí přesáhnout limity dané víceletým finančním rámcem obsaženým ve finanční perspektivě.⁴

Na rozdíl od mezinárodních organizací, které ze svého rozpočtu zpravidla financují pouze výdaje na administrativu, a to z finančních příspěvků členských zemí – výjimkou je např. OSN, NATO, **rozpočet EU** se liší tím, že má i **vlastní příjmy** nezávislé na příspěvcích členských zemí EU a liší se i strukturou výdajů. Struktura příjmů a výdajů rozpočtu EU se však liší od struktury příjmů a výdajů státních rozpočtů členských zemí (například chybí některé „kapitoly“), není nástrojem stabilizační fiskální politiky.⁵ (EU „pouze“ koordinuje národní stabilizační fiskální politiky.)

Společný rozpočet je nástrojem financování společných potřeb při respektování principu solidarity, je nástrojem přerozdělování finančních prostředků (veřejných financí) mezi členskými zeměmi EU. Relativně bohatší státy přispívají do rozpočtu EU více než chudší země EU, nejvíce finančních prostředků dostávají z rozpočtu EU země, jejichž HDP je pod průměrem EU, a státy, které těží ze společné zemědělské politiky. To má dopad do významných rozdílů v tzv. čistých rozpočtových bilancích (tzv. čisté pozice) i u zemí se srovnatelnou ekonomickou úrovní. Čistá rozpočtová bilance daného členského státu vyjadřuje rozdíl mezi příspěvkem země do společného rozpočtu EU a objemem finančních prostředků, který z něj daný stát prostřednictvím různých politik a programů získá zpět.

Při sestavování příjmů a jejich používání – vydávání finančních prostředků se využívají rozpočtové zásady⁶:

- **roční rozpočet** (principle of annuality) – od 1. ledna do 31. prosince;

⁴ První finanční perspektiva byla sestavena na období pěti let – na léta 1988 - 1992, druhá finanční perspektiva na období let 1992 – 1999, třetí finanční perspektiva na sedm let – na léta 2000 – 2006, čtvrtá finanční perspektiva také na období sedmi let – na léta 2007 – 2013 a současná do roku 2020. Podrobněji např.: http://www.mfcr.cz/cps/rde/xchg/mfcr/hs.xml/eu_financni_perspektiva

⁵ Podrobněji např. in: KONIG, P., LACINA et al. *Rozpočet a politiky Evropské unie*. Praha: C. H. Beck, 2004; KONIG, P. et al. *Rozpočet a politiky Evropské unie. Příležitost pro změnu*. 2. aktualizované vydání. Praha: C. H. Beck, 2009; FIALA, P., PITROVÁ, M. *Evropská unie*. Brno: Centrum pro studium demokracie a kultury, 2003.

⁶ Nařízení (EU, Euratom) č. 966/2012 Evropského parlamentu a Rady ze dne 25. října 2012, kterým se stanoví finanční pravidla o souhrnném rozpočtu Unie a o zrušení nařízení Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002.

- **jednotnost a správnost rozpočtu** (principle of unity and accuracy);
- **zúčtovací jednotka** (principle of unit of account) – euro (podle Nařízení Rady ES č. 1605/2002, kterým se stanoví finanční nařízení o souhrnném rozpočtu ES);
- **univerzalita**, obecnost (principle of universality);
- **rozpočtová vyrovnanost** (principle of equilibrium) rozpočtu EU jako celku. Z případného přebytku se vytváří rezervy. Pokud by se rozpočet vyvíjel schodkově, musí se buď doplnit chybějící zdroje z rezerv, nebo se musí krátit výdaje rozpočtu, pokud to předpisy EU u některých výdajů dovolují. Nelze využívat návratné příjmy. V praxi to znamená, že rozpočet neslouží jako nástroj hospodářské regulace a stabilizace (na rozdíl od SR členských zemí EU). Ve srovnání s objemem HNP za celou EU je společný rozpočet objemově malý. Výdaje rozpočtu EU jsou limitovány výší 1,24 % HND EU;
- **specifikace položek** (principle of specification), tzn. dodržení dohodnutého třídění položek. Není možné přesouvat finanční prostředky na jiné položky mimo financování záměrů společné politiky;
- **průhlednost rozpočtu** (principle of transparency);
- **řádné finanční řízení** (principle of sound financial management);

Mezi další zásady rozpočtového hospodaření EU můžeme uvést:

- **rozpočtová jednota**, kterou se rozumí vymezení povinnosti jednotlivých členských států EU přispět na financování záměrů společné politiky, na svém území i s využitím finančních prostředků národních rozpočtových soustav (**princip spolufinancování**);
- **solidarita**, což znamená, že bohatší země přispívají do společného rozpočtu více než chudší země EU. Při neekvivalenci dochází k přerozdělování finančních zdrojů na ekonomicky a sociálně rozvoj strukturálně postižených a ekonomicky zaostalejších regionů. Významné je toto přerozdělování ve vztahu k novým členským zemím EU;
- **klauzura**, tzn. že do společného rozpočtu nejsou zahrnovány jiné příjmy než příjmy od členských zemí EU. Příjmy od jiných států se evidují mimo společný rozpočet;
- **„no mail“**, která znamená, že finanční prostředky společného rozpočtu nelze použít na financování deficitů členských zemí EU.

V současnosti sestavuje návrh rozpočtu Evropská komise⁷ (zpravidla v dubnu) na základě požadavků rozpočtových orgánů všech institucí EU. Požadavky jsou projednávány s Generálním ředitelstvím pro rozpočet⁸. Předběžný návrh rozpočtu (PDB – Preliminary Draft Budget) předkládá v květnu – červnu k projednání v orgánech v Rozpočtovém výboru a ve Výboru stálých zástupců (COREPER). Po schválení návrhu rozpočtu v EK je předložen Radě ministrů financí (ECOFIN), která může provést případně změny a předkládá ho k projednání v Radě EU⁹, která se v průběhu července k návrhu společného rozpočtu vyjádří. V průběhu září

⁷ http://ec.europa.eu/ceskarepublika/abc/budget/index_cs.htm

⁸ Úkolem Generálního ředitelství pro rozpočet je:

- připravit rozpočtové návrhy Komise, o kterých poté hlasuje Evropský parlament a Rada,
- spravovat výdaje EU,
- přidělovat prostředky jednotlivým útvarům Komise,
- vybírat příspěvky do rozpočtu od zemí EU,
- zajišťovat finanční správu, provádět všechny platby a přijímat veškeré příspěvky do rozpočtu EU,
- zveřejňovat roční účetní závěrku EU,
- navrhnout a provádět právní předpisy pro rozpočet EU,
- koordinovat postup udělení absolutoria, od jeho příprav až po kroky vyplývající z doporučení Evropského parlamentu a Rady vydaných při samotném udělení absolutoria,
- podávat zprávy o plnění rozpočtu EU,
- spravovat systém ABAC (akruální účetnictví Komise).

Podrobněji: https://ec.europa.eu/commission/index_cs

⁹ Rady EU je legislativním orgánem ve všech politikách EU; legislativní proces vykonává společně s Evropským parlamentem; sdílí s EP rozpočtové pravomoci a přijímá rozpočet EU; koordinuje hlavní směry hospodářské politiky členských států; uzavírá jménem EU mezinárodní smlouvy s jinými zeměmi či mezinárodními organizacemi; přijímá rozhodnutí nezbytná pro vymezení a provádění SZBP, a to na základě všeobecných směrů, stanovených ER; koordinuje aktivity členských států a přijímá opatření v oblasti justice a vnitra (JHA). Každá členská země je v Radě zastoupena jedním členem na ministerské úrovni. Vzhledem k různým agendám, které projednává, se Rada schází v 10 formacích:

- Rada pro všeobecné záležitosti (GAC)
- Rada pro vnější vztahy (FAC), která je složená z ministrů zahraničních věcí, popř. z ministrů pro evropské záležitosti. Schází se každý měsíc. Plní roli výkonného orgánu EU v oblasti Společné bezpečnosti a zahraniční politiky. Představuje výjimku v systému rotujícího půlročního předsednictví – jako jediná formace má stálého předsedu, kterým je vysoký představitel Unie pro zahraniční věci a bezpečnostní politiku
- Rada pro hospodářské a finanční záležitosti (ECOFIN), která je složena z ministrů financí a hospodářství jednotlivých členských států EU, případně náměstků.
- Rada pro justici a vnitřní záležitosti (JHA)
- Rada pro zaměstnanost, sociální politiku, zdraví a záležitosti spotřebitele (EPSCO)
- Rada pro konkurenceschopnost (COCOM)
- Rada pro dopravu, telekomunikace a energetiku (TTE)
- Rada pro zemědělství a rybolov (AGRIFISH)
- Rada pro životní prostředí (ENVI)
- Rada pro školství, mládež a kulturu (EYC)

začíná projednávání návrhu společného rozpočtu v Evropském parlamentu, kde mohou být projednávány pozměňovací návrhy ke stanovisku Rady EU. V případě nesouhlasných stanovisek má významnou úlohu pro dosažení kompromisu mezi stanoviskem Rady EU a pozměňovacími návrhy Evropského parlamentu Dohodovací výbor, kompromis se hledá v průběhu října vyjednáváním s institucemi. V listopadu Dohodovací výbor svolá Radu pro rozpočet (ECOFIN) pro dosažení dohody s EP o společném návrhu společného rozpočtu. Pokud k dohodě dojde, musí ji schválit Rada EU i Evropský parlament. Poté je v prosinci vyhlášeno schválení společného rozpočtu. Nedojde-li k dohodě, Komise vydá nový návrh rozpočtu, o kterém pak jednájí novu zainteresované instituce. Předběžný návrh rozpočtu je doplněn o tzv. Výkazy činností (Activity Statements) zdůvodňující požadavky na prostředky v každé rozpočtové kapitole.

Při schvalovací proceduře může Evropský parlament navrhnout změny u nepovinných výdajů – to jsou výdaje do strukturálních fondů, na sociální programy, na projekty na ochranu životního prostředí, na projekty v kultuře a dalších oblastech, a dílčí úpravy tzv. povinných výdajů, které vyplývají ze Smlouvy o ES (tvoří zhruba polovinu výdajů a je v nich většina výdajů na společnou zemědělskou politiku a výdajů na rozvojovou pomoc), které pak definitivně schvaluje Rada. Společný rozpočet je schvalován v EP kvalifikovanou většinou. Výjimečně se stává, že EP návrh rozpočtu odmítne jako celek a vrátí ho Komisi k přepracování. Do jeho definitivního schválení se hospodaří podle rozpočtového provizoria – 1/12 rozpočtu předchozího roku.

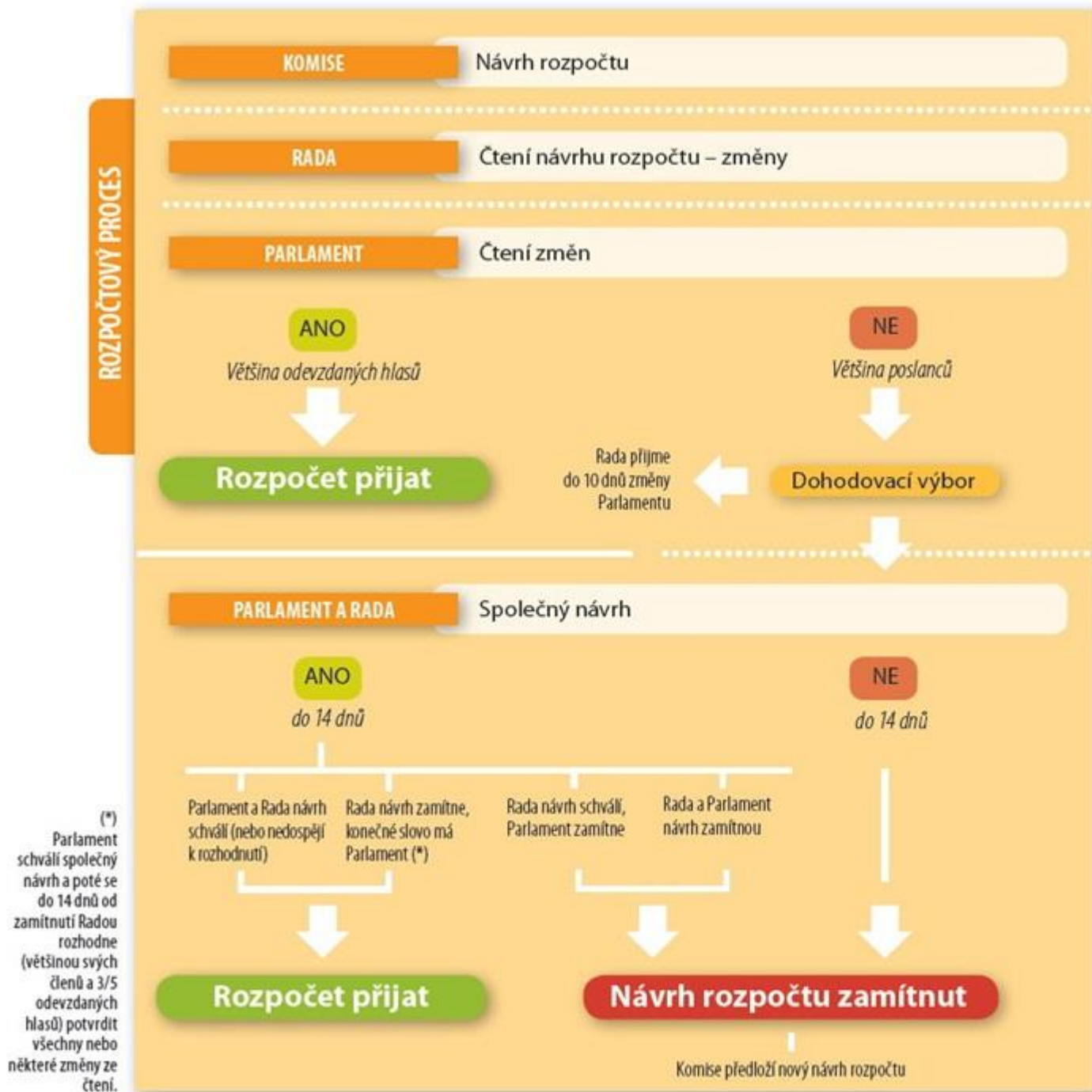
Finanční perspektiva představuje **víceletý finanční rámec** EU, do r. 1993 pětiletý, od r. 1993 sedmiletý. Je přijímán **meziinstitucionální dohodou**, tj. dohodou mezi EK, EP a Radou EU. Komise předloží návrh finančního rámce Radě EU, která rozhoduje o jednotlivých příjmech a výdajích, a to jednomyslně. V Evropském parlamentu je **víceletý finanční rámec** EU schvalován prostou většinou všech členů EP. Parlament může návrh schválit nebo zamítnout, nesmí ho měnit.

Jednání Rady je připravováno Výborem stálých zástupců (Coreper). Zasedání Coreperu je pak připravováno řadou pracovních orgánů Rady složených z expertů členských států EU, které se zabývají jednotlivými politikami EU.

Podrobněji k orgánům a institucím např. v: Malá encyklopedie Evropské unie. Ústav mezinárodních vztahů, Praha 1997; web EU; web Euroskop.

Správu přijatého rozpočtu zajišťuje Komise, kontrolu rozpočtového hospodaření provádí EP a Evropský účetní dvůr. Rozpočet je možné během rozpočtového roku měnit na základě Předběžného návrhu pozměňujícího rozpočtu (PDAB – Preliminary Draft Amending Budget), který předkládá Komise ke schválení Radě a Parlamentu.

Schéma: Rozpočtová procedura – schvalování rozpočtu EU

Pramen: Evropská komise, převzato z webu MF ČR.

Plnění společného rozpočtu, zejména financování politik EU, jednotlivých programů, zajišťuje Generální ředitelství pro rozpočet. Řídí výdaje společného rozpočtu ve střednědobém finančním výhledu. Jeho úkolem je řádné řízení prostředků, zajišťuje, aby roční rozpočtový proces probíhal hladce. Předkládá návrhy a provádí regulační rámec pro sestavování, provádění a kontrolu rozpočtu. Řídí finanční toky mezi Komisí a členskými státy a dohlíží na to, aby byly řádně vybírány vlastní zdroje do rozpočtu EU. Dohlíží na dokládání užití rozpočtových prostředků poskytnutých příjemcům. Součástí generálního ředitelství je účetní oddělení Komise, které sestavuje finanční výkazy EU (účty Komise a konsolidované účty evropských orgánů), zajišťuje provádění plateb veškerých schválených výdajů Komise a zpětné vymáhání. Přípravuje roční účetní závěrky všech orgánů, navrhuje analýzy. Poskytuje poradenství, školení a kontrolní, řídicí nástroje útvarům Komise, rámce potřebné k řádnému finančnímu řízení. Správy rozpočtových prostředků provádí provozní oddělení Komise.

Kontrolu hospodaření zajišťuje také Evropský účetní dvůr (EÚD), který zajišťuje audit finančních prostředků EU, východiskem je audit hospodaření v rámci rozpočtu EU (a politiky EU, především v oblastech souvisejících s růstem a zaměstnaností, přidanou hodnotou, veřejnými financemi, životním prostředím a oblastí klimatu). Evropský účetní dvůr kontroluje jak příjmovou, tak výdajovou stránku rozpočtu. Předkládá včasné auditní zprávy, vypracované na základě spolehlivých kritérií a důkazních informací, přičemž klade důraz na jejich kvalitu. Publikace EÚD zahrnují výroční zprávy včetně specifických zpráv, a stanoviska k hospodaření.

Změny politiky EU ovlivnily změny jak objemu a strukturu výdajů rozpočtu tak objemu a strukturu potřebných příjmů. Ta se liší od státních rozpočtů členských zemí.¹⁰ Společný rozpočet EU má přesně vymezené a limitované hlavní zdroje příjmů nemá vlastní daňové příjmy, má pouze podíl na výnosu DPH a příjmem společného rozpočtu je individuální daň z příjmů od pracovníků ze členských zemí pracujících v orgánech EU. (Nicméně dlouhodobě jsou navrhovány i různé druhy unijní daně.) Výdaje rozpočtu EU směřují tradičně na společnou zemědělskou politiku (vznikla na popud Francie a vynakládá se na ni zhruba 40 % výdajů společného rozpočtu, v letech 1968 – 1975 to bylo až 93 % společného rozpočtu), a strukturální operace. Jsou financovány programy prostřednictvím **evropských strukturálních a investičních fondů**, do kterých patří Evropský fond **regionálního rozvoje**,

¹⁰ http://ec.europa.eu/ceskarepublika/abc/budget/index_cs.htm

Evropský **sociální** fond, Fond **soudržnosti**, Evropský **zemědělský fond pro rozvoj venkova** a Evropský **námořní a rybářský** fond.

Mimo tyto fondy existuje i další specificky zaměřené nadnárodní fondy zřizovaných Evropskou unií, například Fond solidarity, který vznikl po katastrofálních povodních v řadě členských zemích v roce 2002 na podporu zemí, které poskytnou podobné katastrofy. Mohou z něho být poskytnuté finanční prostředky i nečlenským zemím. Dále je to Fond pro přizpůsobení se globalizaci, Rezerva pro mimořádné události a Nástroj pružnosti, pro financování rozvojové pomoci Evropský rozvojový fond, **Fond pro vnitřní bezpečnost a Azylový, migrační a integrační fond**. Tyto fondy jsou mimo finanční rámec EU.

Příjmy rozpočtu

Příjmy rozpočtu¹¹ prošly vývojem. Evropské společenství uhlí a oceli (ESUO) bylo financováno poplatky, které odváděly podniky uhelného a ocelářského průmyslu. Na financování Evropského hospodářského společenství (EHS) a EUROATOMU se zpočátku podílely členské státy do roku 1971 členskými příspěvky zemí, jejichž výše byla stanovena podle hospodářské síly členských zemí (nejvíce přispívaly Francie, Itálie a Německo, nejméně Lucembursko). Rozhodnutím Rady ze dne 21. dubna 1970 byl zaveden systém vlastních zdrojů.

Systém vlastních zdrojů je založen na zásadě spravedlnosti, která zajišťuje, aby členská země nesla takové rozpočtové zatížení, které by bylo úměrné v poměru k prosperitě země. Proto byly v minulosti dohodnuty určité korekce odvodů pro některé země, specifický korekční mechanismus.

Od roku 1971 jsou hlavním zdrojem příjmů společného rozpočtu vlastní příjmy, a to cla uvalená na zboží z obchodu se třetími zeměmi vybraná podle společného celního tarifu (sazebníku)¹² a cla (dávky) na zemědělské produkty dovážené z nečlenských zemí, dále zemědělské (agrární) vyrovnávací dávky, a to na cukr a izoglukózu, uvalované na výrobce cukru s cílem přispět na financování nákladů na podporu trhu s cukrem. Někdy jsou

¹¹ Příjmy rozpočtu EU: http://ec.europa.eu/ceskarepublika/abc/budget/index_cs.htm;
<http://www.euroskop.cz/8878/sekce/prijmy-rozpoctu-eu>

¹² Generální ředitelství pro cla a daně (TAXUD) vytváří a provádí politiky Komise týkající se těchto oblastí cel a daní. Nicméně podílí se také na dalších prioritách - Hospodářská a měnová unie; Vnitřní trh; Jednotný digitální trh.

označovány za **tradiční zdroje**. Jejich podíl v příjmech postupně klesá, a to zejména vlivem zvyšování soběstačnosti EU v produkci zemědělství (menším objemem dovozu, což ovlivnila i společná zemědělská politika) a liberalizací světového obchodu, Všeobecného systému celních preferencí, dohod o celních uniích, a tedy snižováním cel na dovoz do EU. Tvoří cca 10-12 % příjmů.

Tradiční vlastní zdroje - cla jsou výsledkem toho, že EU je vnitřním trhem jednotně uplatňujícím cla ve vztahu k třetím zemím, uplatňují jednotnou celní politiku s jednotným celním sazebníkem. Členské země cla pro EU pouze vybírají a v období 2007 – 2013 si ponechávaly na úhradu nákladů spojených s jejich výběrem 25 %, po r. 2013 došlo ke snížení na 20 % (po ratifikaci nového rozhodnutí o vlastních zdrojích, před r. 2002 to bylo 10 % z vybraného cla) vybraných finančních prostředků.

Jako další objemově významný zdroj příjmů byl zaveden podíl na DPH (který se z „technických“ důvodů – když se začala využívat „masově“ DPH, začal vybírat až od roku 1980), maximální výše byla stanovena na 1 % vyměřovacího základu DPH členských států, přičemž tento základ nesměl přesáhnout 55 % HNP jednotlivých členských zemí. Tento zdroj tvořil přes 30 % společného rozpočtu. V roce 1985 byla maximální výše tohoto zdroje zvýšena a stanovena na 1,4 % vyměřovacího základu, což umožnilo ve druhé polovině 80. let 20. století zvýšit podíl z DPH v příjmech společného rozpočtu na 50 % až 60 %, v roce 1986 dokonce na 66 %. Toto zvýšení odvodu z výnosu DPH vyvolalo kritiku členských zemí, zejména v tom smyslu, že odvod z výnosu DPH nejvíce zatěžuje chudé státy. Proto se postupně procento snižovalo z 1,4 % na 1 % v roce 1994 s dalším postupným snižováním až na 0,5 % od roku 1999 a velikost vyměřovacího základu byla omezena na maximálně 50 % HNP členského státu. V posledních letech je **zdroj založený na DPH** stanoven jednotnou sazbou 0,30 % z harmonizovaného vyměřovacího základu DPH každé členské země. Vyměřovací základ pro tyto účely je limitován 50 % hrubého národního důchodu (HND) každého státu. Příjem z DPH tvoří cca 10-13 % celkových příjmů. Výsledkem je výrazný pokles podílu tohoto příjmu v celkových příjmech rozpočtu EU spolu s korekcemi (poskytnutým slevami, např. rabatem pro Velkou Británii, kterou vyjednala v roce 1984 tehdejší předsedkyně vlády Margaret Thatcherová.)

V rámci politiky rozšiřování došlo v 90. letech k úpravám ve stanovení maximálního objemu společného rozpočtu EU (strop ročního rozpočtu). Limit objemu rozpočtu byl postupně zvýšen z 1,21 % HNP EU v roce 1995 na 1,27 % HNP EU v roce 1999, stejně jako pro období 2000 –

2006, což odpovídalo 1,24 % HND EU. V posledních dvou programových obdobích roční výdaje společného rozpočtu Evropské unie dosahují průměrně pouze **1 % HND EU**. Jsou rozděleny do širších kategorií, tzv. okruhů, a jsou odrazem aktuálních výzev a priorit, které si EU pro dané období stanovila. V položkách **na závazky a v položkách na platby jsou malé rozdílly, v řádu setin procenta.**

Koncem 80. let a začátkem 90. let 20. století se stal rozpočet EU napjatý – ovlivnil to pokles příjmu z DPH, ale i finančně nákladná společná zemědělská politika (už od roku 1962), po roce 1992 finančně náročné strukturální operace i hospodářská recese v některých letech v členských zemích EHS, resp. později již EU, takže bylo nutné přijmout rozpočtové změny – r. 1988 Delorsův balík I, v r. 1992 Delorsův balík II jako reakce na Maastrichtskou smlouvu o EU.¹³ Reformy se dotkly jak příjmů, tak výdajů společného rozpočtu.

Snížení podílu z výnosu DPH v členských zemích si vynutilo, že v roce 1988 byl zaveden příspěvek z hrubého národního produktu (HNP) – Gross National Product (GNP) - v letech 1988 – 1991 ve výši 1,15 % HNP, v letech 1992 – 1994 ve výši 1,20 % HNP, v roce 1995 ve výši 1,21 % HNP a od konce roku 1999 ve výši 1,27 % HNP dosaženého v rámci ES v běžných cenách, od roku 2002 z hrubého národního důchodu (HND) - Gross National Income (GNI)¹⁴ členských států. Jeho výše je stanovena takovým způsobem, aby dorovnal předpokládané výdaje rozpočtu, které nelze pokrýt tradičními zdroji a příjmem z DPH. Největším zdrojem příjmů společného rozpočtu se tak stal **příspěvek z HND** členských států, který lépe zohledňuje schopnost zemí platit do společného rozpočtu. Tvoří největší příjmovou položku pokrývající cca 70-74 % příjmů. V závislosti na ekonomickém potenciálu jednotlivých členských zemí a jejich HND se příspěvky jednotlivých zemí v absolutní částce liší (a dochází k přerozdělování finančních prostředků v rámci EU, a to jak v rámci společné zemědělské politiky, tak politiky soudržnosti). Zároveň však tato změna znamenala popření snahy o autonomii rozpočtu, která v 70. letech 20. století vedla k zavedení systému vlastních zdrojů.

Změny si vyžádala podpora soudržnosti. Zvyšovaly se výdaje na regionální a strukturální politiku (až na 41 % výdajů rozpočtu EU), na podporu hospodářsky slabších členských států – především pro Španělsko, Řecko, Portugalsko a Irsko. Byl zřízen Fond soudržnosti. Byly také zvýšeny prostředky určené na vnitřní politiky - na výzkum a budování transevropské sítě (cca o 30 % za celé období), a na vnější politiky (o více než 40 %). Finanční perspektiva reagovala

¹³ J. Delors – francouzský ministr financí a předseda ES ve dvou funkčních obdobích. Maastrichtská smlouva o EU byla změněna Smlouvou z Amsterdamu z r. 1997 a Smlouvou z Nice z roku 2001.

¹⁴ Gross National Income – GNI - hrubý národní důchod - HND.

také na revizi zakladatelských smluv ES v podobě Maastrichtské smlouvy a harmonogram vytváření hospodářské a měnové unie. V souvislosti s rozšířením Evropské unie o Rakousko, Finsko a Švédsko byl v prosinci 1994 přijat nový víceletý finanční rámec, který zohledňoval přijetí těchto států do EU.

Navýšení rozpočtu v souvislosti s politikou rozšiřování bylo provázeno dílčí úpravou - **pro tzv. čisté plátce došlo ke snížení nadměrného čistého příspěvku u Nizozemí a Švédska** a snížení sazby odvodu pro zdroj založený na DPH pro Rakousko, SRN, Nizozemí a Švédsko. Velká Británie akceptovala snížení britského rabatu o 10,5 mld. eur na celé sedmileté období. Evropský parlament prosadil zvýšení celkového objemu prostředků nad rámec dohody členských států v položkách na závazky.

Členské země tyto zdroje se odvádějí měsíčně, a to ve výši 1/12 stanovené v rozpočtu EU pro každou členskou zemi na základě výzvy Evropské komise (call for funds), aby byla zajištěna plynulost příjmů společného rozpočtu. V ČR jsou odváděny prostřednictvím kapitoly - SR Všeobecná pokladní správa, podíl na výnosu z cel je převáděn z mimorozpočtového účtu, kam vybrané clo plyne a podíl (20%), který si nechává ČR na krytí nákladů spojených s výběrem cel se převádí do příjmů SR.

Zbývající část, cca 1-6 % příjmů, tvoří ostatní příjmy - přebytek rozpočtu z předchozího roku, individuální daň z příjmů (z mezd, platů zaměstnanců EU), příjmy z administrativních operací institucí EU, pokuty (např. za porušení pravidel EURO plus, za porušení Paktu stability a růstu¹⁵), úroky ze zpožděných splátek, příspěvky třetích států na programy EU, poplatky, které

¹⁵ Pakt stability a růstu zavedl určité sankce a restriktivní opatření vůči členské zemi, která překročila hranice fiskálních konvergenčních kritérií – podíl primárního deficitu ve výši maximálně 3% na HDP a hranici 60 % pro podíl veřejného dluhu na HDP. Přijal také kritérium možného hospodářského poklesu 0,75 % - 2 % s výjimkou mimořádného poklesu způsobeného mimořádnou situací – přírodní katastrofou apod. Členská země Evropské měnové unie, která má problém s plněním fiskálních konvergenčních kritérií musí předložit Radě EU svůj program stability se stanovenými střednědobými fiskálními cíli se specifikací nástrojů k dosažení fiskální stability v oblasti plnění fiskálních konvergenčních kritérií. Ostatní země, které nejsou v eurozóně musí předkládat konvergenční programy včetně cílů měnové politiky a kursového kritéria – rovnoměrný měnový kurs. Rada EU může dát i svá doporučení.

Pokud přijatá opatření v členské zemi nejsou účinná, následují peněžní sankce, tzn. složení neúročené kauce ve výši 0,2 - 0,5 % HDP, která se vrací po splnění kritérií do dvou let, po dvou letech kauce propadá a mění se v pokutu, a nepeněžní sankce, kdy Rada EU vyzve EIB ke změně úvěrové politiky vůči dané „problémové“ zemi. Členské země by měly také zahrnout fiskální pravidla EU obsažená v Paktu o stabilitě a růstu do své vnitrostátní legislativy (například do ústavního nebo jiného zákona). V ČR byl přijat zákon o rozpočtové odpovědnosti.

Další problémy s plněním kritérií SGP vznikly v souvislosti se světovou hospodářskou krizí. To vedlo k pojojení SGP na Pakt euro plus přijatý Evropskou radou na zasedání 24. – 25. 3. 2011. Pakt euro plus vychází z existujících nástrojů - Pakt stability a růstu, strategie Evropa 2020, a připravovaná finanční perspektiva na léta 2014 – 2020, koncepce „evropského semestru“, integrované hlavní směry a nový rámec pro makroekonomický dohled¹⁵ s cílem posílit hospodářský pilíř měnové unie, dosáhnout nové kvality koordinace hospodářských politik v zájmu posílení konkurenceschopnosti a konvergence. Pakt euro plus je primárně zaměřen na oblasti, které spadají

se vztahují k fungování Evropského hospodářského prostoru, pokuty firem za porušení soutěžního práva EU atd.

Dlouhodobě záporná bilance (záporná čistá pozice) některých států, zejména Velké Británie, vedla k četným kritikám už v minulosti, zostřila se po rozšíření EU v květnu 2004 a lednu 2007. Evropská komise tuto situaci analyzovala a navrhla zavedení tzv. všeobecného korekčního (opravného) mechanismu, aby se snižovalo finanční zatížení států, jejichž rozpočtové bilance nejsou úměrné jejich relativní prosperitě. Návrh nebyl přijat všemi členskými státy EU, a proto se přistoupilo pouze k úpravám dosavadního systému, a to k relativně malé změně v nastavení britského rabatu (nastaveného v r. 1984), a to i s ohledem na čerpání malých objemů finančních prostředků na zemědělskou politiku ze strany V. B. v důsledku malého zemědělského sektoru ve V. B.

V období 2006 - 2013 došlo zároveň ke snížení plateb na vyrovnání britského rabatu pro SRN, Nizozemí, Rakousko a Švédsko (které jsou dlouhodobě největšími čistými plátcí do společného rozpočtu, mají zápornou čistou pozici), snížení sazby pro výpočet příspěvků u podílu na dani z přidané hodnoty (0,3 %) pro SRN, Nizozemí, Rakousko a Švédsko na léta 2007-2013, snížení ročních příspěvků do společného rozpočtu počítaných na základě HND pro Nizozemí a Švédsko.

Korekce v systému vlastních příjmů v období 2007-2013 se týkala Velké Británie a upravovala zápornou rozpočtovou pozici Velké Británie, tzv. korekce neboli **rabat Velké Británie**. Náklady této korekce platí ostatní členské státy podle podílů svých HND na HND EU jako celku. Rakousko, SRN, Nizozemí a Švédsko platí $\frac{1}{4}$ svého podílu na korekci Velké Británie, zbývající $\frac{3}{4}$ podílu každé z těchto zemí jsou hrazeny ostatními členskými státy podle podílu jejich HND na HND těchto států jako celku. Zároveň se zavedly nižší platby z DPH pro SRN (0,15%), Rakousko (0,225%), Nizozemí a Švédsko (0,10%) a hrubé snížení ročních příspěvků založených na HND pro Nizozemí a Švédsko - financované všemi členskými zeměmi podle jejich podílu na HND Evropské unie.¹⁶ Pro období 2014 – 2020 byly dohodnuty následující korekce:

do pravomoci členských států eurozóny a mají klíčový význam pro zvýšení konkurenceschopnosti a zamezení vzniku nerovnováhy.

Podrobněji např. v: PEKOVÁ, J. *Veřejné finance. Teorie a praxe v ČR*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2011, kap. č. 12.

¹⁶ Podle Rozhodnutí Rady č. 436/2007 pro období 2007-2013.

- **rabat Velké Británie** jako kompenzace pro Velkou Británii ve výši cca 66 % rozdílu mezi jejími platbami do rozpočtu EU a jejími příjmy z EU. Náklady hradí ostatní členské státy podle svých podílů na HND EU s tím, že Rakousko, SRN, Nizozemí a Švédsko platí opět pouze ¼ svého podílu (zbytek dorovnávají ostatní státy). Tento rabat není časově omezený;
- **snížení odvodů z HND** pro Nizozemí (695 mil. EUR), Švédsko (185 mil. EUR), Dánsko (130 mil. EUR) a Rakousko (30 mil. EUR v r. 2014, 20 mil. EUR v r. 2015 a 10 mil. EUR v r. 2016) - v cenách r. 2011;
- **snížení sazby z odvodu zdroje z DPH** pro SRN, Nizozemí a Švédsko (0,15 %).

Rozpočet je nejenom ekonomickým nástrojem umožňujícím fungování integračního seskupení, ale je i výsledkem politických dohod a vyjádřením priorit ve směřování EU. Mezi nejproblémovější oblasti patří objem rozpočtu, úlevy pro největší čisté plátce (včetně tzv. britského rabatu), společná zemědělská politika a strukturální pomoc. Dlouhodobý tlak čistých plátců je na udržení velikosti rozpočtu kolem 1 % HND EU, zatímco se zvyšují nároky na objem rozpočtu (nákladná společná zemědělská politika, tlak na růst výdajů na strukturální pomoc).

Struktura rozpočtu EU se tedy v čase mění. Postupně se snižuje podíl tradičních vlastních příjmů (zdrojů), mírně rostou příjmy z DPH a naopak dynamicky roste příspěvek z HNP, resp. HND (a to přesto, že v řadě zemí se dynamika růstu v posledních letech i výrazně zpomalila).

Víceletý finanční rámec stanoví rozpočtové priority Evropské unie na střednědobé období a určuje stropy výdajů, závazné limity, které nesmí být v jednotlivých letech překročeny, a to pro každou z priorit, každý okruh i jeho části. Stanoví výši **přídělů na závazky**, celkové výdaje pro jednotlivé roky jsou uvedeny ve formě **přídělů na platby**.

Výdaje rozpočtu EU

Výdaje společného rozpočtu EU zahrnují výdaje všech evropských institucí. Výdaje Komise zahrnují také všechny výdaje na politiky EU – např. na zemědělství a rozvoj venkova, politiku soudržnosti, vnější vztahy, výzkum, životní prostředí a další. Výdaje společného rozpočtu EU dosahují průměrně 1 % HND EU. Jsou rozděleny do tzv. okruhů, jejich výše odráží priority politiky EU na střednědobé období. Výdaje jsou uváděny v prostředcích závazků a v prostředcích plateb. Závazky jsou finanční prostředky, které EU v daném roce rezervuje k pokrytí následných výdajů, platby jsou reálné finanční toky. Při použití finančních prostředků

se respektují dva základní principy efektivnost použití, solidarita. Nejvíce finančních prostředků dostávají země, jejichž HND je pod průměrem EU, a státy, které těží ze společné zemědělské politiky.

Společná zemědělská politika vznikla z iniciativy Francie, do jisté míry jako kompenzace za otevření francouzského průmyslového trhu ostatním zemím ES, od jejího zavedení byla **finančně náročná a těžila z ní především Francie, dále Španělsko, SRN a Itálie**. Proto od roku 1988 prochází řadou reforem. Výsledkem je postupný pokles podílu výdajů společného rozpočtu na společnou zemědělskou politiku. Výdaje na společnou zemědělskou politiku se podílely v průměru 43 %, z toho většina výdajů směřovala na tzv. přímé platby zemědělcům a na opatření na zemědělských trzích (intervence apod.), zhruba 34 %, na podporu rozvoje venkova a na podporu životního prostředí bylo určeno 9 %. Je to tzv. povinná položka rozpočtu. Největší objem finančních prostředků ze společné zemědělské politiky dostávají Francie, Španělsko, SRN a Itálie.

Naopak rostl podíl výdajů společného rozpočtu na politiku hospodářské a sociální soudržnosti, která je založena na **solidaritě mezi členskými státy** EU. V posledních programovacích obdobích jsou tyto výdaje jednou z největších výdajových položek výdajů společného rozpočtu. Přispělo k tomu i postupné rozšiřování EU o další státy s nižším HND než je průměr EU. Nicméně i 15 „tradičních“ zemí EU, zejména nové spolkové země SRN, některé regiony Velké Británie a Španělska, Portugalska a Řecka, čerpalo v minulém programovém období zhruba polovinu finančních prostředků vyčleněných v rámci politiky hospodářské a sociální soudržnosti. U těchto zemí dochází k postupnému snižování strukturální pomoci. (**Problém tzv. statistického efektu** - pro výpočty způsobilosti jednotlivých států čerpat pomoc ze společného rozpočtu se používal průměr EU-25, který byl nižší než průměr EU-15.) Problémem nových členských zemí je schopnost čerpat finanční prostředky ze společného rozpočtu v rámci této politiky - připravenost projektů u žadatelů o dotace z EU a vlastní finanční prostředky na spolufinancování. Státy se dohodly na dočasném **uvolnění implementačních pravidel pro čerpání finančních prostředků v čase, z pravidla n+2 na n+3**.

Na strukturální politiku, na snižování rozdílů mezi státy, resp. regiony EU a posilování jejich rozvoje, zejména podpora konkurenceschopnosti plyne **cca 16,0 %** rozpočtových výdajů. Jedná se především o výdaje na vědu, výzkum a technologický rozvoj, transevropské dopravní a energetické sítě, vzdělávací programy, podpora vzdělávání včetně celoživotního vzdělávání, adaptabilitu pracovní síly, podporu podnikání a další politiky směřující k podpoře

konkurenceschopnosti EU. Výdaje společného rozpočtu plynou i na zajištění bezpečnosti a stability uvnitř EU i mimo ni.

Významná část finančních prostředků je rozdělována prostřednictvím evropských strukturálních a investičních fondů. V současném programovém období je cílem EU, aby evropské strukturální a investiční fondy co nejvíce přispěly k naplňování konceptu Evropa 2020 – Strategie pro inteligentní a udržitelný růst podporující začlenění.

Výdaje rozpočtu EU stanovené víceletým finančním rámcem jsou rozděleny do tzv. okruhů, zohledňují priority, které si EU pro dané období stanovila. Pro období 2007 – 2013 byly rozděleny do okruhů udržitelný růst, ochrana a správné hospodaření s přírodními zdroji, občanství, svoboda, bezpečnost a právo - do tohoto okruhu patřily výdaje určené na programy na podporu kultury, ochranu spotřebitele či evropské audiovizuální produkce, dále výdaje na řízení migrace, na boj proti terorismu, na ochranu základních lidských práv a na spolupráci v justici, dále EU jako globální partner a administrativa, tzn. administrativní výdaje (správní), tzn. výdaje na platy zaměstnanců institucí, provozní (běžné) a investiční (kapitálové) výdaje jednotlivých institucí EU apod.

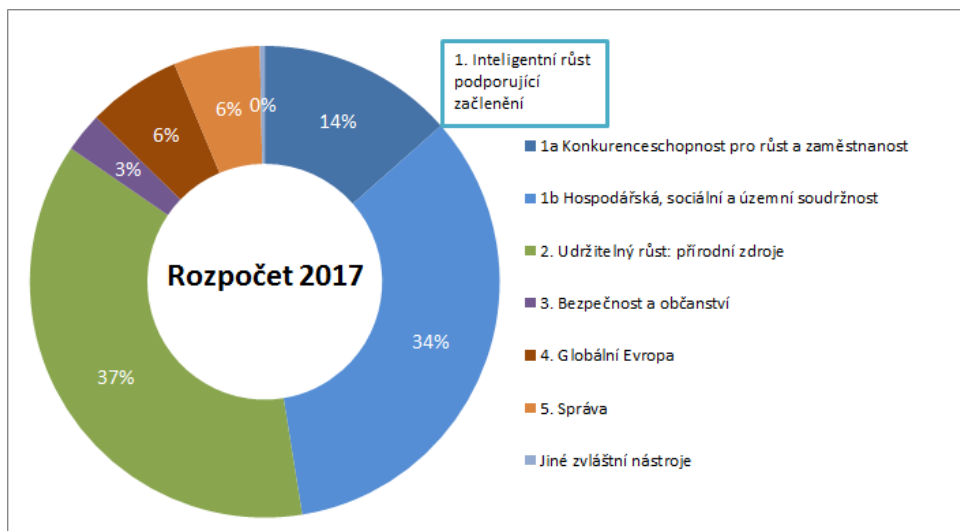
V současném období jsou výdaje rozděleny do okruhů:

1)	Inteligentní růst	podporující	začlenění;
2)	Udržitelný růst:	Přírodní	zdroje;
3)	Bezpečnost	a	občanství;
4)	Globální		Evropa;
5)	Administrativa		(správa);
6)	Vyrovnávací náhrady (dočasný mechanismus - pro Chorvatsko jako novému členskému státu EU od roku 2013. Garantuje, že Chorvatsko v prvních letech finančního rámce nepřispívá do evropského rozpočtu více, než z něj přijímá.		

Stále platí, že výdajová strana rozpočtu (a především výdaje na společnou zemědělskou politiku) je nastavena tak, že je výhodnější pro státy s nižším HND a velkým zemědělským sektorem. Výdaje rozpočtu EU směřují především do oblasti zemědělství a životního prostředí, na snižování rozdílů mezi státy či regiony EU a posilování jejich rozvoje (podpora konkurenceschopnosti, výzkumu, vzdělávání a další) a na zajištění bezpečnosti a stability uvnitř EU i mimo ni.

Pro lepší názornost můžeme ukázat strukturu výdajů v roce 2017 v relativním vyjádření.

Graf: Struktura výdajů rozpočtu EU podle okruhů (v %)

Pramen: <https://www.euroskop.cz/8879/sekce/vydaje-rozpoctu-eu/>, (cit. 6.7.2018)

V období 2014-2020 získají vyšší finanční podporu i další programy, například program Erasmus+, Tvůrčí Evropa nebo Horizont 2020. K novým iniciativám EU patří dále program COSME na podporu malých a středních podniků, nástroj pro propojení Evropy (CEF) zaměřený na investice do dopravní, energetické a telekomunikační infrastruktury.

Rozpočet EU na rok 2018 schválený Radou EU společně s Evropským parlamentem plánuje celkové výdaje ve výši 160,1 mld. EUR v závazcích a 144,7 mld. EUR v platbách.

Ve srovnání s rokem 2017 v roce 2018 dochází k malým změnám. Pro ilustraci může ukázat v následující tabulce.

Tabulka: Rozpočet EU na rok 2017 a 2018 (v mil. EUR)

	Rozpočet 2017		Rozpočet 2018		Rozdíl 2018/2017	
	Závazky	Platby	Závazky	Platby	Závazky	Platby
Inteligentní růst podporující začlenění	75 398,8	49 393,8	77 533,7	66 624,5	2,75%	25,86%
1a Konkurenceschopnost pro růst a zaměstnanost	21 312,2	19 320,9	22 001,5	20 097,2	3,13%	3,86%
1b Hospodářská, sociální a územní soudržnost	54 086,6	30 072,9	55 532,2	46 527,3	2,60%	35,37%
2. Udržitelný růst: přírodní zdroje	58 569,1	54 120,9	59 285,3	56 083,8	1,21%	3,50%
3. Bezpečnost a občanství	4 284,0	3 224,3	3 493,2	2 980,7	-22,64%	-8,17%
4. Globální Evropa	10 437,1	9 055,8	9 568,8	8 906,1	-9,07%	-1,68%
5. Administrativa	9 394,5	9 394,6	9 665,5	9 666,3	2,80%	2,81%

	Rozpočet 2017		Rozpočet 2018		Rozdíl 2018/2017	
	Závazky	Platby	Závazky	Platby	Závazky	Platby
Celkem	159 831,5	126 770,7	160 113,5	144 681,0	0,18%	12,38 %

Pramen: MF ČR

Jak jsou finanční prostředky na jednotlivé nástroje, fondy a programy v jednotlivých letech jsou provázány na víceletý finanční rámec 2014 - 2020 ukazuje následující tabulka.

Tabulka: Víceletý finanční rámec na léta 2014 – 2020 (v mil. EUR v běžných cenách)

VÍCELETÝ FINANČNÍ RÁMEC 2014 – 2020

<i>mil. EUR v běžných cenách</i>	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020	2014-2020
1. Inteligentní růst podporující začlenění	63 972	66 812	69 304	72 342	75 270	78 751	82 466	508 918
1a Konkurenceschopnost pro růst a zaměstnanost	16 457	17 553	18 345	19 794	21 095	22 927	25 026	141 197

VÍCELETÝ FINANČNÍ RÁMEC 2014 – 2020

<i>mil. EUR v běžných cenách</i>	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020	2014- 2020
1b Hospodářská, sociální a územní soudržnost	47 434	49 171	50 864	52 447	54 065	55 707	57 316	367 005
2. Udržitelný růst: přírodní zdroje	59 304	59 598	59 908	60 191	60 267	60 344	60 422	420 035
výdaje na přímé platby a tržní opatření	44 130	44 368	44 628	44 863	44 889	44 916	44 942	312 737
3. Bezpečnost a občanství	2 179	2 246	2 378	2 514	2 655	2 801	2 950	17 723
4. Globální Evropa	8 335	8 750	9 142	9 432	9 824	10 269	10 509	66 261
5. Administrativa (správa)	8 721	9 076	9 483	9 919	10 346	10 787	11 254	69 585
6. Kompenzace	29	0	0	0	0	0	0	29
Závazky celkem	142 539	146 482	150 215	154 398	158 363	162 952	167 602	1 082 551

VÍCELETÝ FINANČNÍ RÁMEC 2014 – 2020

<i>mil. EUR v běžných cenách</i>	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020	2014-2020
Platby celkem	135	141	144	142	149	153	156	1 023
	866	901	685	771	074	362	295	956

Pramen: MFČR

Názorně můžeme strukturu výdajů ukázat graficky.

Graf: Podíl výdajů podle okruhů (kategorií) ve víceletém finančním rámci na léta 2014 – 2020 (v %)

Pramen: <https://www.euroskop.cz/8879/sekce/vydaje-rozpocet-eu/>, (cit. 6.7.2018).

Pro období 2021 - 2027 se v rozpočtu EU mají posílit některé evropské programy včetně programu **Erasmus+ a Iniciativa zaměstnanosti mladých**. V rozpočtu EU by se měly najít finanční prostředky na podporu nových priorit, **výzkum, inovace, digitalizaci při zachování dosavadních** priorit a jejich financování, **podporu chudších oblastí a udržitelného**

zemědělství. Nicméně **vystoupení Velké Británie** z EU bude mít na příští víceletý finanční rámec a roční rozpočty i víceletý finanční rámec (předpokládá se snížení příjmů o 14 mld. EUR).

Politika hospodářské a sociální soudržnosti je založena na solidaritě mezi členskými státy EU, výdaje na její realizaci jsou v posledních letech stále významnější výdajovou položku rozpočtu EU, plynou prostřednictvím strukturálních fondů - ERDF, ESF a Fondu soudržnosti. Fondy Evropské unie představují hlavní nástroj realizace evropské politiky soudržnosti. Jejich prostřednictvím se realizují výdaje společného určené na snižování ekonomických a sociálních rozdílů mezi členskými státy a jejich regiony.

Každá členská země si dojednává s Evropskou komisí operační programy (OP), které jsou zprostředkujícím článkem pro čerpání finančních prostředků z ERDF, ESF a Fondu soudržnosti konkrétními příjemci finanční podpory v členských státech a regionech.^{17 18} Dodržuje se zásada spolufinancování.

Pro poskytování finančních prostředků se využívá **nové pravidlo: Jeden program = jeden fond.** Podle něho mohou jednotlivé strukturální fondy financovat opatření z oblasti působnosti druhého fondu pouze doplňkově a v omezené míře (do 10 % prostředků přidělených EU na každou prioritní osu operačního programu). Výjimkou jsou programy v oblasti infrastruktury a životního prostředí, na které mohou poskytovat finanční prostředky společně jak ERDF, tak Fond soudržnosti.

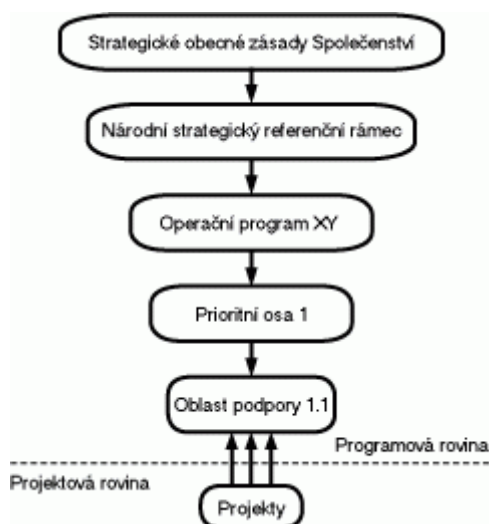
Schéma: Tok finančních prostředků z fondů EU

¹⁷ Členský stát určí pro každý operační program řídicí orgán (celostátní, regionální nebo místní orgán veřejné správy nebo veřejný či soukromý subjekt pověřený řízením operačního programu), dále certifikační orgán (celostátní, regionální nebo místní orgán veřejné správy nebo veřejný subjekt pověřený ověřováním výkazů výdajů a žádostí o platby před jejich odesláním Komisi) a auditní orgán (celostátní, regionální nebo místní orgán veřejné správy nebo veřejný subjekt pověřený ověřováním účinného fungování řídicího a kontrolního systému).

V ČR je to Národní orgán pro koordinaci, Monitorovací výbor NSRR - Řídicí a koordinační výbor, Platební a certifikační orgán - Národní Fond a Auditní orgán - Centrální harmonizační jednotka pro finanční kontrolu.

OP se dělí na prioritní osy. Ty vymezují, na co mohou být přidělené finanční prostředky danému operačnímu programu vynaloženy. Subjekt, který chce požádat o finanční podporu z fondů EU, musí předložit projekt řídicímu orgánu operačního programu. Řídicími orgány operačních programů jsou v ČR u tématiky zaměřených OP resortní ministerstva, u územně vymezených OP regionální rady regionů soudržnosti.

¹⁸ <http://www.euroskop.cz/8642/sekce/system-spravniho-cleneni-v-ramci-regionalni-politiky-eu/>

Pramen: <http://www.strukturalni-fondy.cz/cs/uvod>

V ČR zaštiťuje čerpání finančních prostředků ze strukturálních fondů v rámci politiky soudržnosti EU Národní orgán pro koordinaci (NOK)¹⁹. Tento orgán připravuje pravidla, kterými se čerpání řídí, koordinuje činnost řídicích orgánů a vyjednává s Evropskou komisí. V rámci své činnosti také spravuje monitorovací systém, vyhodnocuje čerpání a navrhuje opatření, jak předejít případným rizikům, zajišťuje informovanost a publicitu evropských fondů v ČR.

Roli Národního orgánu pro koordinaci plnilo Ministerstvo pro místní rozvoj ČR.²⁰ V programovém období 2007-2013 zodpovídal Národní orgán pro koordinaci za řízení a

¹⁹ Mezi činnosti NOK patří zejména:

metodická pomoc pro funkční implementační prostředí, nastavení jednotných minimálních standardů a pravidel pro realizaci všech programů spolufinancovaných z fondů EU, zejména pak v oblasti monitorování, provádění evaluací, výběru a hodnocení projektů, způsobilých výdajů, řízení rizik apod., dále **koordinace pro dosahování výsledků**, sledování a vyhodnocování realizace programů, identifikace a vyhodnocení rizik v jednotlivých programech a předkládání návrhů na opatření ke zlepšení výsledků. Je **designačním orgánem**, je hlavním **partnerem Evropské komise** v oblasti implementace fondů EU v ČR. Informuje EK souhrnně o realizaci programů spolufinancovaných z fondů EU a řeší s ní případné problémy a rizika. Je **správce monitorovacího systému pro zabezpečení kvalitních dat**, zabezpečuje jednotný informační systém pro účely řízení, koordinace, monitorování a vyhodnocování (evaluace) programů a jejich operací ve všech úrovních administrativního a finančního řízení, zajišťuje poskytnutí transparentních informací o všech programech a možnostech financování za příspěví fondů EU, o čerpání prostředků z fondů EU v ČR, koordinuje aktivity řídicích orgánů v této oblasti., dohled nad respektováním pravidel stanovených příslušnými evropskými a národními předpisy v oblasti implementace fondů EU a další činnosti.

²⁰ Usnesení vlády ČR č. 198 z 22. února 2006 a č. 448 z 12. června 2013. Národní orgán pro koordinaci navázal na činnost MMR jakožto řídicího orgánu Rámce podpory Společenství, kterou zastával ve zkráceném programovém období 2004-2006.

koordinaci realizace a naplňování stanovených cílů Národního strategického referenčního rámce. V současném programovém období zastává tutéž činnost na základě Dohody o partnerství. V současné době se NOK také podílí na vyjednávání podmínek pro programové období po roce 2020.

Čerpání finančních prostředků z EU, čistá pozice ČR

Česká republika přispívá do společného rozpočtu EU podle dohodnutých pravidel od svého vstupu do EU na základě Smlouvy o vstupu do EU. Odvody do rozpočtu EU jsou kvazi mandatorním výdajem SR, z pohledu kapitol SR jsou odváděny přes kapitolu Všeobecná pokladní správa. Zároveň česká republika čerpá finanční prostředky ze společného rozpočtu EU na zemědělskou politiku a na podporu rozvoje venkova a v rámci dohodnutých operačních programů. Finanční podpory z EU jsou dohadovány na příslušné programové období. Kladná čistá pozice neboli rozpočtová bilance vůči rozpočtu EU je jednou z pozitiv členství ČR v EU (byť jednou skončí, až se ČR zařadí mezi rozvinuté země EU), vedle dalších výhod, které členství v EU České republice přináší (kromě některých nevýhod – viz některé Směrnice EU, které musí ČR ve svém právním řádu respektovat, byť se nám to nelíbí).

V současném programovém období 2014-2020 jsou pro ČR z Evropských strukturálních a investičních (ESI) fondů vyčleněny prostředky ve výši téměř 24 miliard eur. Česká republika je čerpá prostřednictvím deseti tematických programů. Další finanční prostředky může čerpat v rámci programů Evropské územní spolupráce.

V Dohodě o partnerství pro programové období 2014-2020 pro strategii Evropa 2020 byly definovány národní rozvojové priority. Realizují se prostřednictvím jednotlivých programů, na které se čerpají prostředky z ESI fondů. Jsou to jednak tematické programy, které jsou zaměřeny na specifické oblasti, a jednak programy Evropské územní spolupráce, při jejichž čerpání je nutná spolupráce překračující hranice jednoho členského státu, např. i v rámci euroregionu.

Česká republika má v současném programovém období 2013 – 2020 k dispozici téměř 24 miliard €. Na toto programové období jsou vyčleněny v pořadí podle objemu čerpání: OP Doprava (4,6 mld. €); Integrovaný regionální OP (4,6 mld. €); OP Podnikání a inovace pro konkurenceschopnost (4,3 mld. €); OP Výzkum, vývoj, inovace (2,7 mld. €); OP Životní prostředí (2,6 mld. €); Program rozvoje venkova (2,3 mld. €); OP Zaměstnanost (2,1 mld. €); OP Technická pomoc (0,22 mld. €), OP Praha - pól růstu (0,2 mld. €); OP Rybářství (0,03 mld. €).

Od svého vstupu do EU má ČR kladnou čistou pozici. Ukazuje to následující tabulka.

Čistá rozpočtová bilance členského státu neboli čistá pozice, vyjadřuje rozdíl mezi příspěvky do společného rozpočtu EU a objemem finančních prostředků, který z něj daný stát prostřednictvím různých politik a programů získává zpátky. Pro ČR platí od vstupu do EU kladná čistá pozice. Česká republika z rozpočtu EU získává více peněz, než kolik do společného rozpočtu odvádí. Je **čistým příjemcem**.

ČR se podařilo vyjednat podmínky, které usnadňují přístup k finančním prostředkům z fondů EU. Jedná se především o zachování uznatelnosti DPH pro kohezní prostředky, zavedení uznatelnosti DPH pro rozvoj venkova, zachování míry spolufinancování projektů pro méně rozvinuté regiony a členské státy ve výši 85 %, prosazení tzv. pravidla čerpání prostředků „n+3“, které umožňuje čerpat prostředky těchto fondů ještě v průběhu následujících tří let.

Česká republika získá v rámci politiky soudržnosti na období 2014 – 2020 více jak 20,5 mld. EUR v cenách 2011, tzn. 23,1 mld. EUR v běžných cenách, což představuje 4. nejvyšší alokaci na obyvatele. V porovnání s podobně vyspělými státy jako ČR více (více než Portugalsko a Malta).

TAB Č. ALOKACE PRO ČR V RÁMCI POLITIKY SOUDRŽNOSTI PRO OBDOBÍ 2014-2020

<i>EU R, běž né cen y</i>	2014- 2020	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020
mén ě vys pělé	15 282 489 121	2 055 579 259	2 096 732 366	2 138 703 523	2 181 505 936	2 225 163 656	2 269 693 644	2 315 110 737

TAB Č. ALOKACE PRO ČR V RÁMCI POLITIKY SOUDRŽNOSTI PRO OBDOBÍ 2014-2020

<i>EU</i>		2014- 2020	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020
<i>R,</i>									
<i>běž</i>									
<i>né</i>									
<i>cen</i>									
<i>y</i>									
regi									
ony									
Praha		88 203 748	11 863 892	12 101 409	12 343 648	12 590 685	12 842 657	13 099 665	13 361 792
Kohezní fond (bez CEF)		6 258 925 722	835 710 590	856 022 660	876 417 385	895 408 841	913 115 268	932 834 732	949 416 246
	<i>převo d do CEF</i>	<i>1 116 967 864</i>	<i>106 634 311</i>	<i>125 900 894</i>	<i>237 232 539</i>	<i>157 087 197</i>	<i>160 431 399</i>	<i>162 177 750</i>	<i>167 503 774</i>
Evr. územní spolupráce		339 668 268	16 847 806	24 600 081	35 130 472	63 831 861	65 108 498	66 410 668	67 738 882
	<i>z toho přeshr aniční</i>	<i>296 697 713</i>	<i>14 716 434</i>	<i>21 487 988</i>	<i>30 686 207</i>	<i>55 756 657</i>	<i>56 871 790</i>	<i>58 009 226</i>	<i>59 169 411</i>

TAB Č. ALOKACE PRO ČR V RÁMCI POLITIKY SOUDRŽNOSTI PRO OBDOBÍ 2014-2020

<i>EU R, běž né cen y</i>	2014- 2020	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020
<i>spolup ráce</i>								
<i>z toho nadná rodní spolup ráce</i>	42 970 555	2 131 372	3 112 093	4 444 265	8 075 204	8 236 708	8 401 442	8 569 471
Alo kac e bez CE F celk em	21 969 286 859	2 920 001 547	2 989 456 516	3 062 595 028	3 153 337 323	3 216 230 079	3 282 038 709	3 345 627 657
Alo kac e celk	23 086 254 723	3 026 635 858	3 115 357 410	3 299 827 567	3 310 424 520	3 376 661 478	3 444 216 459	3 513 131 431

TAB Č. ALOKACE PRO ČR V RÁMCI POLITIKY SOUDRŽNOSTI PRO OBDOBÍ 2014-2020

<i>EU R, běž né cen y</i>		2014- 2020	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020
em vč. CE F									

Pramen: MF ČR

V oblasti Společné zemědělské politiky ČR obdrží 6,1 mld. EUR na přímých platbách a 2,2 mld. EUR na rozvoj venkova. Celkově příjmy ČR z rozpočtu EU na Společnou zemědělskou politiku dosáhnou 8,3 mld. EUR a významně tak převýší příjmy z období 2007-2013, kdy dosáhly 7,4 mld. EUR.

Alokaci finančních prostředků pro ČR v rámci Společné zemědělské politiky znázorňuje následující tabulka.

TAB. Č.ALOKACE PRO ČR NA ZEMĚDĚLSTVÍ PRO OBDOBÍ 2014-2020

<i>EUR</i> , <i>běžn</i> <i>é</i> <i>ceny</i>	2014- 2020	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020
Přím é platb y	6 114 727 000	875 305 000	874 484 000	873 671 000	872 830 000	872 819 000	872 809 000	872 809 000
Roz voj venk ova	2 170 333 996	314 349 445	312 969 048	311 560 782	310 124 078	308 659 490	307 149 050	305 522 103
Alok ace celk em	8 285 060 996	1 189 654 445	1 187 453 048	1 185 231 782	1 182 954 078	1 181 478 490	1 179 958 050	1 178 331 103

Pramen: MF ČR

EVROPSKÁ UNIE
Evropské strukturální a investiční fondy
Operační program Výzkum, vývoj a vzdělávání

Toto dílo podléhá licenci Creative Commons
Uveďte původ – Zachovejte licenci 4.0 Mezinárodní.

